

CONTRARIS

PART I

Llunàtic i complicat seria una petita descripció però ell es mereix més que això, ell era un home enginyós i llest, potser també va ser una de les persones més llestes que mai he tingut l'oportunitat de conèixer. Però per sobre de tot això ell és l'home que amb una petita –o més aviat curta- frase em va canviar la vida i això, amic, no es pot oblidar, no s'ha d'oblidar.

Mai em va voler explicar els seus orígens perquè, segons ell deia, les persones tenim marcat al nostre cor d'on venim i això mai es pot esborrar, perquè el cor –i amb ell els orígens- el necessitem per viure. Sempre repetia que ell volia que el coneguessin tal i com era quan cada persona el coneixia, i que si no podia explicar el futur no explicaria el passat. Tampoc li agradava massa parlar. No, odiava haver de parlar quan ell no volia i amb la persona equivocada, però podia passar-se hores sense callar quan sabia que tenia el moment perfecte i la persona adequada.

El primer dia que el vaig veure era un fred dia d'hivern, ja devien ser quarts de nou del vespre, i mentre jo portava un doble abric ell només duia una simple jaqueta de primavera, una bufanda antiquada i un barret vermell. A primer cop d'ull, em va semblar una persona estrofolària després, donant-hi voltes asseguda al metro just després de veure'l, vaig pensar que potser es tractava d'un boig, o d'un home massa vell per tenir el cap clar. I sí, el vaig acabar jutjant. El que no sabia, tot i que el meu xicot m'ho repetia sovint, era que el futur era sorprenent i inesperat i anys més tard el temps, potser la vida, m'ho va acabar demostrant.

Després d'aquell dia de l'estació més freda de l'any que no recordo amb claredat si estava cursant el primer o el segon curs a la facultat, van passar anys sense tornar-lo a veure. Simplement va ser un home més que vaig veure durant tots els anys que vaig

haver de viure a la gran ciutat per poder anar a classes a la facultat. I és clar, no recordo a totes les persones que vaig veure durant aquells quatre anys, però potser des d'un primer moment, el meu cos, la meva ànima, ja va saber que aquella seria una persona important a la meua vida. Fins i tot vaig arribar a pensar que aquella nit em vaig passar de parada pensant en aquell barret vermell com a càstig d'haver-lo jutjat sense conèixer-lo. Anys més endavant me'n vaig penedir, i molt, però ell no va donar importància a aquest fet ni, malauradament, a molts altres amb els que qualsevol persona hauria posat el crit al cel.

Quan estava cursant l'últim any d'Història, vaig adonar-me que tenia el coneixement suficient per organitzar una xerrada o fer-ne un cicle perquè la història estigués a l'abast de tothom. Però realment el que jo volia era poder fer un petit homenatge, un homenatge de talla "néta", pels meus avis, que havien hagut de lluitar a la guerra que va portar a la crua postguerra que durant molts anys es va haver de patir en aquest país. Però a mig camí, quan em pensava que ja ho tenia tot controlat i a partir de llavors començava la millor feina, vaig parar perquè veia que allò no duia a enlloc i vaig decidir passar el projecte al meu company. Així doncs, es van organitzar xerrades de temes completament diversos, per a atraure a més gent, però jo vaig anar-hi a totes. D'allò només en vaig treure poder anar a diversos actes com a visitant però també a la inauguració com a impulsora del projecte. La meua àvia ja no va poder-hi assistir, però el meu avi m'hi va acompanyar encantat. Em pensava que d'aquella idea no en trauria res, però va ser allí on el vaig conèixer. Amb el seu barret –aquella vegada blau- va fer una magnífica xerrada sobre els llibres, no en l'aspecte sinó en el fet de com són les pàgines, la relació que pot tenir el tipus de portada amb la resta de fulles, si un llibre pot variar pels grams de cada fulla, si el nombre indica alguna cosa... Brillant, exquisit. Pocs més adjectius em servirien per descriure-ho i per això vaig pensar que havia d'anar a

conèixer qui era l'home misteriós, casualment el del barret vermell que ara se l'havia canviat per un de blau, que s'interessava per aquests aspectes dels llibres. Em va costar entrar-hi, però mica a mica vaig poder sentir algunes paraules.

Vaig preguntar-li d'on havia tret la idea d'examinar els llibres tan minuciosament per extreure'n aquelles conclusions. Se'm quedà mirant. Em vaig espantar, no sé per què, però em vaig espantar. Els seus ulls no miraven el meu rostre, no em miraven a mi com qui sóc, miraven les meves pupil·les, el que podia trobar dins d'aquell petit mar de qüestions sense resoldre. Amb uns segons va examinar la meva vida i, pel que sembla, va fer-ho força bé.

- A la vida no es pot ser tant directa. Espera't per fer aquesta pregunta. Primer felicita'm per la xerrada, després digues-me que t'agradaria saber alguna cosa sobre mi. Després, si no ho veus massa complicat, demana'm el perquè del meu interès sobre aquest tema tant poc estès. I perdona'm per parlar-te de tu a tu, però als teus ulls hi he vist una confiança que a poca gent se li pot trobar.

Vaig tardar uns segons a contestar. Volia començar a parlar però em vaig aturar. Si ell era fort, jo més. El deixaria parat, sense paraules, i per aconseguir-ho, prohibit vacil·lar o tremolors a la veu.

Vaig agafar aire silenciosament i vaig contestar-li que a mi tothom em pot tractar de tu, que jo no era millor que cap altra persona però que cap altra persona s'havia de creure millor que jo. No s'esperava aquesta resposta i, per tant, vaig captar la seva atenció. Era el moment d'atacar. Vaig dir-li que em permetia el luxe de preguntar-li directament aquella qüestió perquè a ell se li notava a la cara que era un home de poques paraules i no volia que les gastés amb estupideses que a cap dels dos interessaven.

Ens vam mirar, cadascú pensant en la següent tàctica.

Va passar un segon.

I un altre.

I un altre encara més llarg que els primers.

Va fer una passa endavant perquè, tot i fer-li aquella pregunta tant important i que no a tothom podia respondre perquè ell era un home molt important i no podia perdre el temps amb la gent humil, com nosaltres, perquè havia d'anar a pesar les pàgines del següent llibre, no m'havia atrevit a acostar-m'hi massa.

- Mira, l'educació que has rebut tu i la que jo vaig rebre al meu dia són molt diferents. I tot i que gairebé no hi hagi diferència d'edat, comptant fins i tot que fóssim de la mateixa, no diré que la teva hagi sigut millor perquè no ho crec; simplement es tracten d'educacions diferents. El meu contacte amb els llibres ve de molt petit, però no tothom ha tingut la gran sort de saber llegir des de petit. A mi, per sort, em va arribar aviat ja que la meva àvia tenia una llibreria i amb tan sols quatre anys ja me'n va ensenyar. Tot i així, el meu amor pels llibres va començar molt abans del que et puguis esperar. Una persona que vaig conèixer, segur que per tu seria una persona molt poc important i et semblaria que d'ella no en podries aprendre res, que tot el que et pogués ensenyar aquesta *meravellosa* educació que has tingut ja t'ho ha ensenyat, em va ensenyar a estimar els llibres independentment de les lletres que aquest contingués. Això, estimada, és amor als llibres; el que tu podries entendre com amor als llibres es tracta d'amor a la literatura, a les lletres però mai, mai!, als llibres.

Va girar cua i va marxar escales avall cap a la porta que donava a la gran avinguda, ja que totes les conferències es feien en grans i maques sales del centre de la ciutat que no sé ni vull saber de quina manera les van poder aconseguir amb el petit pressupost de que disposàvem. Vaig restar immòbil durant uns segons, plantejant-me què era realment l'amor als llibres i què era el que sentia jo envers ells. Havia de tornar a parlar amb ell

així que vaig arrencar a córrer, vaig baixar les escales ràpidament, de dues en dues, però quan vaig sortir a fora només vaig veure la seva silueta caminant tranquil·lament amb la posta de sol al seu davant. Em va semblar que el barret que portava aleshores era vermell però no n'estava segura. Vaig estar a punt de seguir-lo per comprovar-ho, però un vent fred m'estava glaçant fins al moll dels ossos, així que vaig decidir tornar a dins a donar un cop de mà al Marc, el noi que portava tot allò i que anava de bòlit, i poder anar cap a casa després d'un dia psíquicament esgotador.

- T'he vist molt concentrada parlant amb en Sergi. Què t'ha semblat?

Em vaig adonar que ni sabia el seu nom. Volia demanar-li informació. A què es dedicava. D'on el coneixia. El número de telèfon. On vivia. Tenia ànsies per tornar a parlar amb l'home desconegut dels barrets.

- Una mica estrany, com tots els teus amics. De què el coneixies?

Em va dir que el va conèixer a través de la seva tia. Es veu que la seva tia tenia una amiga que estava a una residència i l'anava a veure de tant en tant. A la mateixa residència vivia l'home desconegut i, inevitablement, s'havia fixat en ell. Després de saber què feia per passar les hores, quan el seu nebot li va comentar el que estava preparant ràpidament va anar-li a la ment la imatge d'aquell home. Allà en sentí parlar i després de saber què feia per passar les hores va demanar per contactar amb ell.

- I a quina residència estan?

- Que hi vols anar a saber d'ell?!

- Què dius, home! Era per curiositat.

- Ah; és que com que t'he vist tant concentrada...mira, Laura, 'és que m'ha semblat que t'enamoraves d'ell.

Em va agafar un atac de riure. Enamorar-me del boig que s'anava canviant de barrets i que l'activitat que ocupava gran part del seu temps –que no era precisament poc- era

pesar les pàgines de diferents llibres, comparar unes tapes amb unes altres, comptar unes pàgines i buscar la relació amb l'estètica del llibre...Es notava que feia temps que no parlava amb en Miquel. Entre que ell se n'havia anat a viure als afores i tota la moguda de les xerrades feia temps que no teníem cap tarda boja per parlar que s'acabava a altes hores de la matinada, brindant amb suc de taronja –perquè el cava ens l'havíem acabat per sopar- pels anys que havien de venir, per les experiències que ens quedaven per compartir i pel viatge per l'Europa de l'est que des del primer any de facultat que ens prometíem que faríem. Em va saber greu perdre'm tots aquells moments que potser ja no tindria oportunitat de crear, moments que potser el temps ja no em deixaria passar, potser havia d'agafar un tren que ja no parava en cap altra parada.

- A ell no, però a tu potser sí que et vindré a veure, que et vaig dir que vinguessis un dia a sopar i encara no m'has dit quan. Aquest cap de setmana t'espero, que ja no tens cap més conferència per preparar, però porta tu el suc de taronja que jo no tinc paciència per fer-lo i l'acabaria comprant al supermercat de sota de casa a l'últim moment.

Em fa fer un petó, vaig posar-me la jaqueta i em vaig lligar la bufanda al coll. Quan començava a baixar les escales, va cridar-me i, mentre somreia, em va dir que el secret del suc de taronja eren les seves mans i va dir-me de mirar a la butxaca esquerra de la jaqueta. Vaig tornar-li el somriure i vaig continuar baixant fins a trobar la gran porta de fusta treballada que donava a l'avinguda, a prop de la parada de metro de la meua línia. Quan estava asseguda al vagó, bastant buit per l'hora que era, vaig posar-me la mà a la butxaca i vaig robar-hi un petit paper doblegat. Vaig reconèixer fàcilment la lletra del Marc. Hi havia apuntat el nom del desconegut, però es tractava d'una targeta amb una

adreça i un telèfon impresos, i un altre apuntat a mà, a la part de darrere. Es tractava d'un mòbil, segurament del seu, però i la targeta?

Només eren les vuit del matí i, tot i haver anat a dormir tard el dia anterior, no podia dormir. Em vaig dutxar, vaig esmorzar i vaig anar cap a l'adreça desconeguda.

Després de donar dos toms a la mateixa illa de cases i de preguntar a tres persones, vaig arribar-hi

Vaig demanar pel Sergi Reguil i la secretària va posar una cara estranya. Em va preguntar si era la seva germana i, al dir-li que no, em va dir que m'esperés allà que l'havia d'anar a buscar.

- Has tardat. Em pensava que vindries a les vuit, puntual, però fins a les deu...
M'has fet patir, i m'has fet posar de malhumor i a més...
- I per què estaves tant segur de que vindria?
- Ahir et vas quedar molt intrigada. Se't nota a la cara encara que ho dissimules prou bé. Que has fet mai teatre? –vaig negar amb el cap- Doncs ho sembla. I bé, què en penses sobre l'amor dels llibres?
- Podríem considerar que té raó si el llibre el tractes de conjunt de fulls amb lletres impreses, que em sembla molt bé a partir de l'educació que vas tenir (malgrat no entendre de quina es tractava), però també crec que un llibre és molt més que això. Un llibre són un conjunt de pàgines que expliquen una història, que expressen sentiments; que et poden fer arribar a plorar, que et poden animar el dia més trist; que et fan somiar, que et presenten la crua realitat.
- M'agrada saber que és gràcies a mi que has reflexionat d'aquesta manera –va somriure, sincer- Bé, hauria de marxar, alguna qüestió d'última hora?

No sabia si fer-ho.

- Bé, sempre va amb barret...El barret vermell, amb el primer que el vaig veure, i el barret blau.
- He esperat aquesta pregunta des del dia que em vaig posar el barret per primera vegada. I em fa il·lusió que algú tingui tanta confiança amb mi, amb una persona tant caparruda, tancada i asocial com jo...
- Tu no ets així, Sergi
- Gràcies, Laura, però sóc així, m'agradaria canviar-ho però no en sóc capaç. No m'agrada parlar del meu passat però sí que et vull dir que l'amor pels llibres me'l va passar una noia que vaig conèixer ara deu fer dos anys, ja. No érem família, ni fins i tot amics, però vam haver de compartir un temps de les nostres vides junts. És una de les persones a qui he tingut més apreciació, però tu sempre que has estat a prop m'has trencat tots els esquemes.
- No, jo mai podré ser com ella...I tornant a l'assumpte dels barrets...
- Sí, sí – va tallar-me- Ja he vist que ets observadora i t'has interessat ràpidament per mi, però hi ha un petit detall en el qual no t'has fixat. Pensa-hi bé, i demà ens retrobem.

Vam quedar molts dies, vam parlar molt, però no vaig aconseguir que m'ho digués.

Sempre que li treia el tema em deia que era una cosa que havia de descobrir jo, que estava capacitada per fer-ho a diferència de les altres persones que coneixia, que per això jo era diferent.

Un dimecres d'agost, tres o quatre mesos després de començar a ser amics, vam quedar a la tarda per anar a fer un volt. Passejant per l'avinguda d'arbres de fulles grans, menjant-nos un gelat, vaig aconseguir treure el tema i que no em desviés la conversa cap un tema que, o realment li interessés, o simplement fes que no parléssim del tema tabú a la nostra relació.

- I doncs, avui toca barret blau? Crec que després de tant de temps em deus una explicació lògica...
- Sí, potser si que al final t'ho hauria d'explicar. Només tenia por d'explicar-ho a algú i que ho digués a algú altre. És una simple frase que a tu no et semblarà res, i que si ho expliquessis a algú es pensaria que estic boig. Però a mi m'ho va dir el meu oncle, que tothom prenia per boig menys jo, just abans de morir, ja esti...
- Laura! Encara esteu per aquí? Però si a aquesta hora sempre esteu pel parc.

Ens vam quedar els dos en silenci, ens havia trencat el moment i dels ulls del Sergi, tot i que ho dissimulava com un cavaller, es desprenia una fúria difícil de curar tot i que passés el temps.

- Bé, jo ja me'n vaig, parella. Ja parlarem i ja quedarem per un altre dia, oi? Que ara que ve la calor al vespre és la millor hora.

I caminant a poc a poc va passar per l'avinguda i quan ja estava una mica lluny però tant el Marc com jo encara estàvem mirant cap aquella direcció, va travessar un carrer juntament amb un nen i de sobte un autobús va passar i un gran "oh" d'espant i tristesa va fer callar l'avinguda plena de gent comprant tranquil·lament, ignorant el fet que canviaria moltes vides del voltant d'aquell nen i aquell home.

PART II

El dia havia sigut clar i calorós, però a aquelles hores de la nit ja refrescava. Pel carrer no se sentia res i els fanals il·luminaven els carrers tímidament. Havia treballat tot el dia i la carpeta que portava a la mà semblava que fos de plom. No tenia esma per res; ni per seguir aquella nit ni l'endemà; ni potser l'altre. Només em quedava anar a la petita estació de metro on semblava que ningú hi hagués passat una escombra durant vint anys, dues parades i pujar a casa.

Mentre m'apropava a l'estació, vaig veure un grup de joves drets a la vorera i rient a cor què vols. Sense parar de caminar vaig intentar esbrinar de què es tractava.

Un instant, tan sols un petit instant. Vaig notar com la seva mirada es clavava als meus ulls, vaig notar aquella força que feia temps que buscava, però vaig posar-me a córrer. Sentia com els talons ressonaven malgrat no estar en un espai completament tancat, notava els seus passos darrere els meus; i les mirades incrèdules d'aquells nois que no sabien com actuar.

Vaig sentir un crit, els passos de darrera meu es van aturar. Em vaig girar i vaig veure com dos d'aquells nois l'havien agafat, temorosos de que em pogués fer alguna cosa.

- Deixeu-lo, deixeu-lo. Però ara no és un bon moment per parlar -anava a girar-me però necessitava una frase per fer-li veure que tot i els anys continuava sent jo i que m'agradava tenir la última paraula- Ah, i vols dir que en aquestes circumstàncies no fóra millor un barret vermell?

Vaig baixar les escales del metro a poc a poc, com si hagués de deixar clar que aquell era el camí que havia triat, i que n'estava segura.

Aquella nit vaig somniar, em van venir a la ment records llunyans que pensava que estaven esborrats. Una conferència, una assistent social, uns barrets...

Va sonar el despertador però el vaig parar. Aviat vindria l'Anne a dir-me que aprofiti els anys d'universitat, que són els millors i no me'ls puc perdre. Em vaig despertar al cap d'un quart i encara no havia vingut. On es devia haver ficat? Vaig obrir els ulls i no vaig reconèixer res a primer cop d'ull. Ràpidament me'n vaig adonar. No, ja no era universitària, ja no vivia al pis d'estudiants amb l'Anne...Estava sola a un pis de parets clares, petit, en un barri no gaire desitjable a gairebé tres quarts d'hora del centre de la ciutat.

Vaig agafar la cartera, dues pomes i vaig arribar-me a la parada del metro. Cinc parades, dos minuts caminant per l'avinguda, primer trencall a l'esquerra, poques passes, girar a la dreta. Vaig obrir la porta de la biblioteca i vaig començar a pujar la gran escalinata pensant quins llibres havia de tornar –i si m'havia recordat de tots- ja que havien caducat feia dos dies.

- Laura!

Era veu d'home. “Que no porti barret, sisplau”, vaig pensar. Em vaig girar.

- Marc! Ostres, crec que no t'hauria conegut sense les grenyes d'universitari!

Va riure. De fet no havia canviat gens, malgrat el temps ell continuava igual però no se m'havia acudit res més per dir-li. Per un moment vaig tenir por de que l'amor que havíem sentit l'un per l'altre feia tant de temps tornés, però vaig tenir sort. No va passar.

- Recordes l'home que va fer la conferència al centre i que després vas veure al diari que havia anat a la presó?

Em vaig parilitzar per uns segons però no se'n va adonar.

- Sí, sí. Era tot un personatge.

- Doncs ahir al vespre em va trucar. Em va demanar per tu. I bé, com que jo no sé què va passar, li he dit que demà al matí passaries per la cafeteria *Sobretaula* per parlar amb ell.

- Què? Però com has pogut quedar amb ell sense preguntar-m'ho? Fa més de cinc anys que no el veig! -vaig quedar-me'l mirant però com que no va dir res vaig continuar- I ja ho saps, que no va passar res.

- Sempre em quedarà el dubte, Narqui –vaig tenir una sensació estranya quan va dir-me pel sobrenom que sempre utilitzava temps enrere, quan sortíem junts, però va continuar- I bé, ell em va assegurar que feia molt poc que us havíeu vist.

Va aixecar una cella, demanant-me una explicació.

- Tens temps per anar a algun lloc i parlar-ne?
- Perdona'm, però es que estic carregat de feina.

Es va treure un full de la butxaca on hi havia impresa una adreça i un telèfon escrit amb bolígraf vermell. Amb un llapis mig trencat va afegir-n'hi un altre.

- Té, hi ha l'adreça de la cafeteria, el número d'aquell home (que ara no recordo com es diu) i ara t'he apuntant el meu. Truca'm algun dia, eh!
- Sí, sí...

Era increïble. Feia poques hores jo era una dona feliç que vivia tranquil·lament però, de sobte, peces claus del meu passat se m'anaven apareixent. Tenia por que no fos un signe de que la mort se m'acostava, tot i que si enlloc de pensar-ho m'ho hagués dit algú, l'hauria pres per boig o fanàtic. O les dues coses a la vegada.

Enamorada, no petits "amors" que al final no porten enlloc, enamorada de veritat només ho havia estat dues vegades. Feia uns deu anys que no en veia a cap dels dos i en menys de vint-i-quatre hores els havia retrobat tots dos. Dos amors potser a simple vista fàcils i simples però que s'havien anat creuant fins al punt de fer-se mal l'un a l'altre, fins a destruir-se mútuament. I el meu lloc? Al mig de la batalla.

Aquell dissabte no va ser un dels meus millors dies. Tornant a casa es va posar a ploure i se'm van mullar totes les fotocòpies que portava a la mà. El metro estava ple de gom a gom i vaig haver-m'hi d'estar entre dos homes que amables no seria el millor adjectiu per a descriure'ls. En arribar a casa, la meva bústia estava trencada i el carter havia deixat les cartes al terra, lloc ideal per a què tots els veïns que hi passaven les poguessin xafar amb les seves grans i brutes botes.

Potser només havia fet quatre gotes, potser el metro estava només un pèl ple, potser els veïns només m'havien xafat cartes de publicitat. Però no, tot era un desastre, jo era la persona més desgraciada del món i ningú podia entendre'm. O potser sí...

Vaig arribar a casa esbufegant –quatre pisos, a peu, són molts pisos- i gairebé caic al terra pensant en ell. Vaig deixar les claus sobre una prestatgeria em vaig deixar caure al sofà. Vaig posar-me la mà a la butxaca i vaig treure’n el petit paper amagat. Havia d’escollir. Quin dels dos era el meu? N’hi havia un millor que l’altre? No sabia perquè, però tenia unes ganes enormes de veure al Sergi. Tant de temps pensant que s’havia mort i que de cop i volta aparegui pel carrer amb un –però equivocat!- barret estrofolari dels quals semblava estar enamorat. Tornar a anar a la platja de la Barceloneta a passejar, asseure’s a un banc de la plaça de Catalunya per veure com els coloms fan la seva vida al costat, però molt lluny, de les persones i tenir llargues xerrades sobre això, o caminar Rambla avall per veure com els turistes gaudeixen d’aquesta ciutat on el sol sempre t’ajuda a continuar.

Cafeteria Sobretaula

C/ Mallorca 127 (meu) 690859203

(Sergi) 659058711

Havia d’anar-hi, el volia veure tranquil·lament, sobre què havia fet tot aquell temps, però què es pensaria? Com començaríem a parlar? Com evitaria els silencis?

Era complicat, massa complicat per intentar fer-ho simple, volia anar-hi i no em faria enrere.

El dia era clar i una brisa matinal ajudava a suportar la calor que anunciava que l’estiu no quedava gaire lluny. Com cada diumenge, vaig agafar un got de suc de taronja i una torrada amb melmelada i formatge –com feia quan vivia amb l’Anne Greta- i vaig asseure’m al costat de la finestra. Una dona gran, tapada fins a la punta del nas malgrat la calor, caminava lentament amb una dona sud-americana de cara simpàtica, que li parlava i la feina riure. Cada diumenge passaven passejant per allà, sempre somrient;

mai les havia vist tristes o massa callades. Per l'altra costat, una dona empenyia un cotxet mentre l'altre nen anava algun metre més endavant damunt d'un patinet massa net per se d'un nen petit. Amb passos lents, una parella avançava direcció al metro agafats i parlant-se a cau d'orella; de tant en tant deixaven anar una gran rialla que trencava el cant primaveral dels ocells que cada any s'afincaven a l'edifici del davant. Tota aquella gent semblava feliç, com si en un dia tant assolellat no hi hagués lloc per la tristesa. Però segur que cadascú tenia els seus problemes, les seves angoixes. Allí eren desconeguts. Què passaria si aquell nen s'avancés massa i fos atropellat per una moto? "pobre nen del patinet", pensava. Però quanta gent partiria Tota la seva família? O potser només té la mare i el petit germanet? Potser tots els nens que comparteixen l'experiència d'aprendre. Com podrien aguantar-ho ells si per als adults ja és dur? Potser la mare és d'Àustria i aleshores tota una família d'allà estaria destrossada per un incident que jo simplement he vist i he pensat "pobre" o potser té un germà bessó que aquell diumenge de primavera avançada s'havia quedat a casa amb el pare i per a qui la seva vida hauria donat un tomb impressionant? No sabia res d'aquella gent que passejava despreocupada gaudint del temps lliure, però compartia el seu carrer, la paperera verda mig cremada de la cantonada, les seixanta set rajoles granates que separaven el carrer del carrer que continuava sense separació clara, només amb el color de les meves rajoles preferides.

Els lladrucs d'un gos em van fer que tornés a la realitat. Faltava gairebé una hora i mitja perquè el pogués tornar a veure, perquè tornéssim a parlar. Em vaig canviar tres-centes vegades de roba fins acabar amb uns texans blau fort, unes sandàlies taronges i una camisa blava, com els texans. Vaig omplir la bossa amb tots els estris necessaris i, a sota, vaig trobar les arracades taronges que havia buscat per tot arreu. Me les vaig posar, em vaig arreglar una mica el cabell amb les mans, em vaig passar un pintallavis discret

pels llavis i em vaig posar la jaqueta. Tenia mitja hora per arribar, tenia tot el que havia de prendre. Vaig tancar el llum i vaig sortir.

Estava al número 103, no faltava massa per arribar-hi. La cafeteria tenia un gran rètol groc on hi posava el nom. Gairebé tota la paret era exterior i al ser cantonada aprofitava molt bé el sol. A mesura que m'anava acostant, vaig poder distingir un barret blau penjat a un penja-robes de forma antiga però pintat de colors vius i, a l'esquerra, ell assegut en una petita taula. Portava una camisa que no estava passada de moda però que tampoc era dels colors llampants que es portaven aquella primavera. Sobre la taula, dos gots de suc de taronja, dos plats amb entrepans de pernil dolç i formatge -si la vista no m'enganyava-, dues xocolatines de les que sempre menjàvem anys enrera, quan érem tant amics; dos tovallons perfectament plegats i dues cadires, una ocupada i l'altra esperant ser-ho ben aviat.

Vaig girar-me i em vaig posar a córrer cap a la parada de metro. En arribar a les escales vaig aturar-me perquè ja em començava a faltar oxigen. Tenia ganes de veure'l però, al mateix temps, sabia que no era una bona opció. Havia d'esboirar-me i pensar amb claredat sobre què estava passant i si seria capaç de decidir-me abans algú dels dos desaparegués, si seria capaç de tornar-lo a mirar als ulls, de tornar a parlar-li. El temps passava ràpid i jo m'havia d'aclarir perquè no volia arribar massa tard, no volia deixar-lo escapar. No vaig agafar el metro i mentre pensava on podria anar a passejar, vaig anar a un petit forn de pa que, malgrat ser diumenge, estava obert i vaig comprar-me un entrepà que ja no havia esmorzat. Ràpidament em va venir al cap el parc. Seria el millor perquè tindria tots els records a la ment o potser perquè em faria reviure tots els vells moments seria el pitjor? Era el que necessitava i les meves m'hi van portar soles. Era el parc que en va fer descobrir el Marc, el meu xicot de l'època de la facultat. Recordava perfectament el primer dia que m'hi va portar. Els colors de la gamma dels ocres

s'havien apoderat d'ell i les fulles feien catifes marrons que empastifaven les sabates. Anàvem agafats de la mà, parlant de qualsevol tonteria quan, de sobte, vam veure la seva cosina i vam marxar corrent perquè deia que mai havia tingut xicoteta i que la seva família sempre feia broma sobre això. Amb el Sergi, en canvi, vaig ser jo qui va fer-li descobrir aquell petit parc però tant encantador. Sempre hi anàvem als vespres, de tot el dia entre la facultat i els apunts, era una bona manera de desconnectar.

El que havia trobat a faltar mentre vivia a Barcelona durant aquest tres anys havia sigut haver d'anar sola a passejar . Durant els cinc anys que vaig viure a Lisboa sempre anava a passejar amb la Mary, nord-americana, que tampoc coneixia massa gent a la ciutat dels tramvies.

Tornar a aquell parc va estar bé, retrobar els bancs on havíem estat, els arbre que tot ho havien vist...

No tenia ganes de tornar a casa i continuar pensant-hi, volia parlar amb algú per fer descansar una mica el cap. Diumenge al migdia. L'Anna al seu poble, tots els companys de feina amb les famílies. Potser el Marc m'ajudaria, potser amb ell en podria parlar. Em vaig posar la mà a la butxaca, encara tenia el paper. Vaig anar cap a l'avinguda del costat del parc, l'avinguda dels bars petits i massa vells, però acollidors i amb gent realment agradable. Vaig tornar a la dreta per un carrer ple de cotxes aparcats sobre les voreres fins arribar a la cabina telefònica. Vaig entrar i vaig marcar el número de mòbil que m'havia donat el dia abans al matí. No hi havia línia. Vaig agafar les poques monedes que hi havia posat i vaig anar pels carrers d'aquell barri bastant destrossat, on els nens encara jugaven al carrer i la roba s'eixugava amb moviments lents, ondulats, com les ones del mar damunt dels caps dels peatons que passaven per allà aquell diumenge.

No semblava que hi hagués cap més cabina. Així que vaig entrar a un bar dos simpàtics marroquins van demanar-me què volia. No tenien telèfon públic per em van deixar trucar des del seu propi mòbil. Vaig parlar amb el Marc un moment. Va acceptar anar a dinar junts però amb la condició que ell triés el restaurant, el de sempre. No era lluny d'aquell barri. Amb vint minuts en tenia prou. En marxar, no em van deixar que els pagués la trucada, malgrat insistir-hi. Així doncs, vaig assegurar-los que tornaria i vaig marxar cap al restaurant italià.

El restaurant era un altre dels llocs que freqüentàvem quan estàvem junts. Només hi havia un cuiner i dos cambrers, però deien que es podien guanyar molt bé la vida. En arribar-hi, gairebé no vaig reconèixer el que havia sigut un restaurant que semblava el menjador d'una família nombrosa. Amb la reforma que havien fet, havia passat a ser un gran restaurant, amb algunes taules al carrer i una decoració moderna, sense extrems, molt encertada. Quan vaig entrar-hi, ell ja hi era.

Vaig asseure'm davant d'ell. Els dos vam somriure forçadament. Ràpidament va venir un cambrer, vam demanar i en marxar ja estàvem els dos més còmodes, com si el temps no passat i tot seguís com abans.

- I doncs, com ha anat amb en Sergi?

Oh, no havia recordat d'explicar-li-ho! I quina raó li donava per no haver-hi anat? Com s'ho prendria? Sempre he pensat que si una cosa comença malament, acaba pitjor; i aquella conversa estava a punt de començar desastrosament.

- Bé... de fet no hi he anat.

No va dir res més, però em va mirar demanant-me per què no havia afrontat la trobada, perquè feia com si res hagués passat.

- Hi he anat, l'he vist assegut, esperant-me, però no he pogut. Era l'antic bar, el bar de l'americà boig, on vam quedar per primera vegada. No podia barrejar tantes coses.
- Però Mireia... som a l'any 2008, tens vint-i-nou anys, gairebé trenta, ets professora d'història i vius en un pis decorat a l'estil de l'Anne, però molt maco. Ho sento, però l'època universitària queda un pèl enrere...
- Ja ho sé! Però és que la tinc tant presents...- havia d'entendre que en volia parlar, que necessitava parlar amb tots dos però que amb ell m'era més fàcil.

Vam recordar el dia que ens vam veure per primer cop, el primer dia que vam quedar, encara com amics, quan vam començar a sortir, els sopars, els passejos pel parc, les trobades al seu pis perquè l'Anne no ens molestés... Parlar i pensar d'això i sentir la seva veu al mateix temps va fer-me sentir com si realment hi haguéssim de tornar, a aquella època. Però el temps havia passat i, al mateix temps, ens havia separat. Sí, la nostra relació funcionava però el temps i la distància ens van separar.

Va ser un agost d'aquelles tempestes fortes que sembla que el món s'hagi d'acabar. Els dos treballàvem al museu egipci com a guies. Un dia em va dir que aquell cap de setmana aniria amb uns amics del seu barri a Florència i em va dir si hi volia anar.

M'haguera agradat poder fer un viatge per Europa amb ell però amb els amics jo sobrava, així que li vaig dir que no, que podria sobreviure un cap de setmana sense ell.

Dissabte em van trucar des de Madrid: m'havien concedit una de les dues beques de tot l'Estat per anar a cursar un postgrau d'història a una ciutat on hi hagués una bona universitat. En el moment de fer la sol·licitud, una de les moltes que vaig omplir, vaig demanar anar a Lisboa perquè un cop un professor d'allí havia vingut a fer una conferència a la facultat i va ser senzillament brillant. I com que no coneixia cap més facultat i no tenia temps per buscar informació vaig demanar Lisboa. Es veu que a les

bases hi posava que quan es fallés la beca els seleccionats se'ls pagaria un cap de setmana per anar a veure la universitat i fer la matrícula per a l'any següent. Gairebé tot ja estava preparat i només faltava signar.

Dissabte a la tarda vaig anar, juntament amb una altra becària a Lisboa ja que ella també havia escollit aquella ciutat. Al ser dues, a la tarda ens van portar a un hotel que no era per butxaca d'universitaris però que estava inclòs per la beca, i un guia ens va ensenyar la ciutat.

Mentrestant, ell era a Florència i va ser impossible connectar amb ell. Quan per fi ens vam retrobar el dilluns i ens vam explicar ambdós viatges, vam celebrar la meva beca, però més que una simple celebració allò va ser la celebració d'un final feliç. Nosaltres ens pensàvem que estar bé els dos era suficient però la vida ens va demostrar que no.

Durant la resta d'agost o treballava o estudiava portuguès, ja que no en sabia gens. Però, tot i així, aprofitàvem els últims dies. El comiat a l'aeroport va ser realment de pel·lícula, però com la part de la pel·lícula just abans de saber els noms reals dels actors.

Des de Lisboa, al principi, parlàvem bastant, però després les nostres vides van començar a separar-se, cada una pel seu camí fins a no tenir res en comú excepte un petit però valuós passat. Va passar potser un any, o dos, des de l'últim cop que vam parlar fins que li vaig enviar una carta per saber com estava. Des d'aleshores dues, tres, màxim quatre vegades l'any, rebíem i contestàvem cartes. Com vells amics, com si res hagués passat, com si res se'ns hagués trencat al nostre cor aquell setembre humit. I allà, asseguts els dos aquella taula, compartint una tarda de primavera, se'm feia realment estrany.

- I què, per Lisboa, molts nois? –va fer-me l'ullet. Suposo que feia estona que pensava com treure el tema. Jo també volia saber d'ell.

- Res, tu mateix m'has dit abans que visc al passat. I tu? No t'hauràs casat sense dir-m'ho, no?
- No, suposo que recordes aquell dia a l'aeroport i que et vaig dir que sempre t'esperaria.

Se'm fa ver un nus a la gola. Vaig fer un glop.

- Però tranquil·la, no t'espantis. Sé que facis el que hakis de fer, tot i sabent que jo, ruc com sempre deies que era i encara sóc, t'esperaré. Anem a fer un vol?

Tant tranquil·la que vivia jo i com se m'estaven complicant les coses... Jo era feliç pensant en què va passar, comparant les indecisions amb els homes com els jerseis de les botigues que posaven música perquè d'aquí deu anys tothom fos sord.

En aquell moment del vespre amb una infusió a les mans, realment m'haguera encantant poder parlar amb el Sergi, però sabia que l'endemà ja no pensaria el mateix. De vegades m'agradaria ser més forta, afrontar-ho tot sense pensar-m'ho tant. Però també pensava que, en el fons, la meua vida era perfecta. Si mai em decidia amb els homes, no ho feia massa tard; quan jo en volia un, em venia l'altre; quan jo volia el segon, em venia el primer... però, i què? Només esperava poder-ho solucionar algun dia, conèixer algú amb qui encaixar per no quedar-me soltera, i sola, quan fos vella. No era una preocupació de caràcter massa important. I em vaig adormir pensant què faria als setanta anys si fos soltera.

Vaig anar a l'institut una estona abans per poder parlar amb la professora que tenia els tercers per organitzar la sortida a Empúries.

Classes, neolític, passadissos, revolució francesa, pausa, edat feudal, esmorzar, primera guerra mundial... I per fi, a quarts de quatre de la tarda, vaig poder tornar cap a casa.

Vaig endreçar els fulls classificats de la carpeta, vaig obrir la porta i vaig sortir.

Amb texans clars, unes sabates modernes i un jersei groc arrenjant-se al llum del carrer que cada nit il·luminava els graffitis dels alumnes del batxillerat artístic. Així és com me'l vaig trobar. En veure'm va somriure i se'm va apropar lentament. Ens vam fer dos petons i el silenci s'apoderà de nosaltres.

- Anem a fer un tomb? Potser al parc...

Va mirar-me fixament. Vaig tornar a notar com els seus ulls m'examinaven fins el fons del cos. Va negar amb el cap.

- Ahir et vaig veure, al migdia –vaig empassar-me la saliva-. Estic content, per fi t'has retrobat amb ell.
- Em sap greu, vaig venir a la cafeteria però no vaig saber com entrar.

Vaig demanar-li d'anar al parc i, per sorpresa, va acceptar. Mentre hi anàvem en metro va dir-me que m'havia trobat a faltar tot aquest temps i que només li havia sabut greu que no m'acomiadés, que m'evaporés com l'aigua. Va dir-ho amb veu trista deixant una gran pausa entre cada paraula.

- No, però si...- va posar-me un dit davant la boca obligant-me a callar.
- No vull parlar d'això. El més important ara és que tornes a estar aquí.

Vaig somriure i em va fer una abraçada i vaig poder tornar a tocar-lo, a sentir la seva olor, el cabell suau i llis que ja no arribava a les espatlles però encara havia de tocar per sota el barret. De sobte, una veu va cridar-lo. Ens vam separar i ell es girà:

- És la meva germana –va dir-me a cau d'orella-. Ara està vivint amb mi. Ja et trucaré.

Es va treure el barret i me'l va donar. “Potser ell et donarà la força per entendre el per què portar un dia blau i un altre vermell”.

- No pots anar sense barret!- vaig cridar cap a ell, però ja no ho va sentir i va desaparèixer al costat de la seva germana.

Durant setmanes no vaig saber res d'ell, la tristesa es va apoderar de mi i el Marc va esdevenir el meu millor amic. No recordo aquells dies amb claredat, sí que recordo que el Marc sempre va estar al meu costat i que jo sempre estava pendent del telèfon per si em trucava. No va passar.

Però els dies van passar.

I va arribar el fred.

I el barret blau continuava a l'armari.

Un dia no vaig poder més, vaig veure que sense saber perquè aquell home havia desaparegut de la meua vida igual que hi havia entrat. Vaig pensar que l'amor que s'havia apoderat de mi no ho havia fet de la mateixa manera en ell, i que tot s'havia acabat. Sense un adéu, sense un petó.

Vaig agafar el barret i vaig sortir de casa. A la cantonada de casa hi havia contenidors, el verd aniria bé. Ni blau ni vermell, ni oncles ni noies estranyes. Res ja no formava part de mi. Feia fred, era gairebé Nadal i els carrers estaven il·luminats amb llums de colors. Dirigint-me cap als contenidors, el vaig veure allà, dret, amb el barret vermell damunt del cap.

“Ets lenta”, va ser el primer que em va dir. Després, com que va veure que no reaccionava va continuar.

- Cada dia he estat aquí, cada dia he vist quants cops entraves i sorties, he sabut quan estaves malalta i quan feies tard al treball. I per fi, quan gairebé ja estic aquí congelat, has baixat amb el meu barret. Amb tant de temps suposo que tens la solució, veritat?

El vaig mirar, als ulls, i aquest cop vaig ser jo qui entrava dintre seu i no al revés. Va acostar-se'm i, abraçant-me, em besà.

Encara abraçats va murmurar-me els primers mots d'una nova etapa.

- Sabia que si era amor vertader esperaries a que vingués però la solució era més fàcil, eres tu qui podia triar quan tornar amb mi- va riure en veure la cara que feia, sense entendre el seu joc- I respecte els barrets, ja saps qui (perquè fa anys ja t'ho vaig dir i sé que ho recordaràs) em va dir que els contraris s'atrauen i donant-me consell d'home em va dir una frase que jo he seguit sempre tant literalment com interpretant-la: “ Els dies de fred posa't un barret vermell, que és un color calent, i els dies de calor fica-te'n un de blau, que és un color fred”.

En acabar de dir-m'ho, mentre jo seguia atònita, intentant entendre tot el que m'havia dit, va agafar els dos barrets i els va tirar al contenidor. Mirant-me fixament als ulls, va dir-me que ell ja havia trobat el seu contrari.